

Camellia

黛墨 ไต้บัว เขียน
แนวคำบนหลักคา แปล
Yuyasheng Un

权
 冠
 天
 下
 神
 云
 小
 毒
 妃
 10
 ษจจฐษ
 ษจจฐษ

บทที่ 434 แอบตำคน

ยิ่งไปกว่านั้นสตรีนางนี้ใบหน้างดงามหาที่เปรียบมิได้
รูปร่างอรชรอ่อนแอ้น กระโปรงผ้าโปร่งสีเขียวยิ่งขับให้นางดู
สูงส่งเย็นเยือก ต่างจากหญิงสาวชาวบ้านธรรมดา

แสงอาทิตย์ของหมิงโจวร้อนแรงยิ่งนัก อากาศร้อนอบอ้าว
สตรีทั้งหลายผิวพรรณมักคล้ำเหลืองหยาบกร้าน แม้แต่บุตรี
ตระกูลใหญ่ก็หาได้มีผิวขาวผ่องดุจซุอินเยวี่ไม่

บ่าวผู้หนึ่งกวาดตามองนางด้วยแววตาเห็นกระหาย แค้น
หัวเราะพลางเอ่ยว่า “ที่แท้ก็เป็นคุณหนูจากเมืองหลวง หาก
อยากพบท่านเจ้ามณฑล ก็ต้องให้พวกเราลุบกายสักหน่อย แล้ว
พวกเราจะปล่อยให้เข้าไป”

ซุอินเยวี่สีหน้าเย็นชา เงยหน้าขึ้นก่อนเอ่ยว่า “ได้”

บ่าวเหล่านั้นไม่เคยคิดว่านางจะตอบรับ ต่างทำท่าตั้ง
หมาป่าหิวโซ อยากเข้ามาลုပ်ไล่ให้สนใจ บรรณานาจะกลืนกิน
นางลงท้อง ลืมรสอย่างถึงใจ

เห็นคนฟุ้งเข้ามา นางอุ้งมือไม่รอช้า ดึงกระบี่ออกจากฝัก
ฟันฉับลงตัดมือพวกมันทีละคน!

เลือดสาดกระเซ็นเปรอะพื้น

ชายกระโปรงของซุอินเยว้เปื้อนคราบเลือดอยู่บ้าง ทว่า
นางไม่ได้ใส่ใจ บ่าวทั้งหลายร้องโอดครวญนอนดินบนพื้น ต่าง
รีบเปิดทาง ไม่กล้าขวางอีก

นางก้าวเข้าไป ช่างในที่ว่าการมณฑลพอมีคนได้ยินเสียง
ก็พากันออกมา

เบื้องหน้าเป็นสตรีน้อยผู้หนึ่ง กิริยามองสง่า แววตา
เย็นเยือก

นางอุ้งมือถือกระบี่ยาวในมือ คมกระบี่ชุ่มโลหิต เลือด
สีแดงฉานไหลหยดลงพื้น ทำให้ผู้คนที่เห็นขนลุกชูด้วยความ
หวาดผวา ที่ว่าการมณฑลไม่มียอดฝีมือที่เก่งกาจเช่นนี้

เจ้ามณฑลหมิงโจว เกียนหยวนจื่อตัวอาบกลิ่นสุรา เสื้อผ้าหลุดลุ่ย โอบกอดสองอีเหนียง เดินออกมาด้วยท่าที่ หงุดหงิด ตวาดเสียงดังว่า “เกิดอะไรขึ้น! ไม่เห็นหรือว่าข้ากำลัง ทำธุระอยู่!”

ทว่าเสียงนั้นกลับขาดหายไปในทันใด

เกียนหยวนจื่อตะลึงงัน มองดูท่าทางของซุอินเยว่กับคนอื่น ๆ ก็คาดเดาได้ว่าพวกเขามาจากจวนหลังห้องแห่งเมืองหลวง

เขาดำรงตำแหน่งเจ้ามณฑลหมิงโจวมานานปี ย่อมรู้จัก ชื่อเสียงของจวนหลังห้องดี เดิมคิดจะถ่วงเวลาไว้ก่อน ไม่ได้คิดว่าพวกนางจะบุกเข้ามาเช่นนี้

ฉางอู่อิ่งยังนึกกว่าเจ้ามณฑลมีเรื่องใหญ่ต้องจัดการ คาดไม่ถึงว่าเขากลับมัวเมาในสุรานารี ความโกรธเล่นพล่านแทบ อยากรื้อฟื้นศีรษะเขาเสียตรงนั้น

เกียนหยวนจื่อรีบร้อนจัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อย เดินเข้าหา ซุอินเยว่ ครั้นได้เห็นผิวพรรณนวลเนียนละเอียด งงงามกว่า บรรดาอีเหนียงของตนเสียอีก

เถียนหยวนจิ้มมองแล้วก็คิดในใจว่า

นางมาจากเมืองหลวงแน่แท้ งามพิสุทธิ์ถึงเพียงนี้

เขาซ่อนแววตาเห็นกระหาย ก่อนยกมือประสานโค้งคำนับ
ซุอินเยวี่ กล่าวด้วยภาษากลางว่า “พวกท่านคงเป็นแขกผู้สูงศักดิ์
จากเมืองหลวงกระมัง”

ซุอินเยวี่ส่งสายตาให้แจ้งซู่ซู่พระราชโองการและตรา
ประจำตำแหน่งออกมา

เถียนหยวนจื่อรีบก้มตรวจดู เห็นทั้งพระราชโองการและ
ตราล้วนเป็นของแท้ เพียงแต่หมิงโจวอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง
แต่เดิมเขามักทำเพียงเสแสร้งเชื่อฟังรับสั่ง แต่กลับฉวยโอกาส
หาประโยชน์เข้าตัว

หรือแท้จริงแล้วจวนหลังฮ่องถูกส่งมาสอบสวนเรื่องนี้
กระนั้นหรือ

แต่เขาไม่ได้ตื่นตระหนก ที่นี่คือถิ่นของเขา ต่อให้คน
เหล่านี้มีมือร้ายกาจเพียงใด เขาย่อมมีทางรับมือ

คิดดังนี้ เขาจึงยิ้ม “ฮ่องเต้มีรับสั่งให้ข้าช่วยเหลือพระ-
ชายาหลังอ่องจัดการกิจธุระ เช่นนั้นแม่นางผู้นี้ก็คือพระชายา
หลังอ่องกระมัง”

สายตาของเขาไม่ละไปจากซุอินเยว่

มิแปลกที่งามเพียงนี้ ที่แท้เป็นพระชายาของหลังอ่อง
ผู้เรืองอำนาจ

ซุอินเยว่พยักหน้าน้อย ๆ “ได้ทำเถียน เช่นนั้นท่าน
สมควรคำนับข้าก่อนหรือไม่”

สีหน้าเถียนหยวนจื่อแข็งทื่อทันที เขารู้ว่าคำกล่าวนี้คือ
การข่มขวัญ

ในหมิงโจว เขาเป็นใหญ่ ทว่าเวลานี้กลับถูกพระชายา
หลังอ่องข่มอำนาจต่อหน้าบ่าวไพร่ทั้งปวง ยิ่งทำให้เขารู้สึก
ขุ่นเคืองใจนัก

ทว่าคมกระบี่ของนางอู่อิ่งทำให้เขาหวั่นเกรง จึงรีบ
โค้งคำนับต่อซุอินเยว่ แล้วเชื่อเชิญเข้าไปสนทนาด้านใน

เขาไม่รู้ว่าซูอินเยว่ฟังภาษาถิ่นหมิงโจวออก จึงสบถออกมาเสียงต่ำ “สวะ”

ซูอินเยว่เลิกคิ้วเล็กน้อย ก่อนหันไปสั่งฉางอู้อิ่งให้สั่งหารป่าวที่รู้ว่านางฟังภาษาถิ่นหมิงโจวออก

เช่นนี้เถียนหยวนจื่อก็ไม่อาจล่วงรู้ว่า นางเข้าใจภาษาถิ่นหมิงโจว เขาย่อมหลุดความจริงออกมาโดยไม่ทันระวัง นางก็จะไม่ถูกล่อลวงได้ง่าย

เถียนหยวนจื่อคิ้วกระตุก “พระชายาหลิงอ่อง ท่าน... ท่านโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว พวกเขาเป็นป่าวในที่ว่ากรมณฑลทั้งสี่!”

“เมื่อพวกเขาขาดแล้ว กลายเป็นคนพิการ ไร่ชีวิตพวกเขาก็สิ้นเปลืองอาหารเปล่าๆ” ซูอินเยว่เอ่ยเย็นชา “สู้วาดล้างเสียให้หมดจะดีกว่า”

ป่าวพวกนี้ดูก็รู้ว่าเป็นพวกอันธพาล ไม่ได้คิดทำงานเพื่อราษฎร นางเพียงชำระล้างให้สิ้น

เถียนหยวนจื่อกระตุกมุขปาก ไม่คาดคิดว่าซุอินแย้วจะ
โอหังถึงเพียงนี้

อย่างไรเสีย นางก็มาจากจวนหลังห้อง เขาไม่อาจต่อต้าน
นางได้ ชีวิตบ่าวต่ำต้อยไม่ก็คน นางอยากฆ่าก็ฆ่าเถิด

เพราะเถียนหยวนจื่อมีกลิ่นสุราฟุ้ง ซุอินแย้วจึงนั่งเว้น
ระยะห่าง

เถียนหยวนจื่อสั่งคนให้ยกน้ำชามา ใช้ภาษาถิ่นหมิงโจวว่า
“ต้มน้ำให้เดือดพล่าน ดูซิว่าจะลวกพวกมันให้ตายได้หรือไม่!”

ซุอินแย้วแอบกลอกตา

คนผู้นี้ช่างเจ้าเล่ห์อำมหิตนัก

พวกนางเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย กำลังคอแห้งอยาก
ดื่มน้ำดับกระหาย

นางแสรังทำเป็นไม่รู้ความหมาย ครั้นน้ำชาถูกยกมา
ก็เอื้อมไปแตะขอบถ้วยก่อน เอ่ยว่า “ร้อนนัก” แล้วบอกให้ช่างปิ้ง
กับคนอื่น ๆ รอให้เย็นสักหน่อยค่อยดื่ม

นางอุ๋อิงรีบหยุด เต็มที่เขานึกกระหายอยากยกดื่มอีก
ใหญ่เต็มที โชคดีที่ซุอันแย้วเตือนพวกเขา ไม่อย่างนั้นปากคงถูก
ลวกสุกไปแล้ว!

เจิงซู่กล่าวเสียงเย็น “ใต้เท้าเถียน อากาศร้อนถึงเพียงนี้
ท่านยังให้ยกน้ำชาเดือดพล่านขึ้นโต๊ะเช่นนี้หมายความว่า
อย่างไร”

เถียนหยวนจื่อยอมไม่ยอมรับว่าเป็นคำสั่งของตน
ไหนเลยพวกเขาจะเข้าใจภาษาถิ่นหมิงโจว

เขารีบเปลี่ยนสีหน้า แสร้งตวาดด่าบ่าวไพร่ “ทำงาน
อย่างไรกัน! พวกเจ้าล่วงเกินแขกผู้สูงศักดิ์รู้หรือไม่!”

บ่าวรับใช้ต่างทำหน้าละห้อย คุณเขาลงร่ำร้องขอภัย

พวกบ่าวเหล่านี้ไม่เคยเรียนภาษากลาง จึงได้แต่กล่าว
ภาษาถิ่นหมิงโจววนขอชีวิต

“เฮ้อ ช่างเถิดๆ พวกเจ้าพูดภาษานก ข้าก็ฟังไม่ออก
มีแต่ทำให้ข้าปวดหัว กลับไปเถิด” นางอุ๋อิงเห็นใจ คิดว่าเรื่องนี้
คงเป็นเหตุผิดพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงยกโทษให้บ่าวเหล่านั้น

เถียนหยวนจื่อหัวเราะอย่างพอใจ ในเมื่อคนพวกนั้นไม่เข้าใจภาษาถิ่นหมิงโจว ที่แห่งนี้ก็นับว่าเป็นถิ่นของเขาอย่างแท้จริง

เพื่อให้ซุอินเยว่และคนอื่นๆ คลายความหวาดระแวง เขาสั่งให้คนยกน้ำลั่นจี้หมักเปรี้ยวขึ้นมาเชื้อเชิญอย่างเอิกเกริก

เมื่อเห็นพวกนางดื่มน้ำลั่นจี้เพื่อดับกระหายเรียบร้อยแล้ว เขาจึงเอ่ยปากถามว่า “พระชายาหลิงอ๋อง มาเยือนครานี้ มีสิ่งใดจะส่งข้า ก็โปรดบอก ข้าขอรับรองว่าจะจัดการเรียบร้อยแน่นอน”

ซุอินเยว่เอ่ยว่า “ข้าอยากออกเรือไปตามหาเกาะแห่งหนึ่ง”

เถียนหยวนจื่อถามว่า “ท้องทะเลทางใต้นั้นมีเกาะมากมาย นับไม่ถ้วน มิทราบว่าคุณจะตามหาเกาะใดยุ่หรือ”

“เกาะตงไห่” ซุอินเยว่ถาม “ท่านเคยได้ยินหรือไม่”

เถียนหยวนจื่อส่ายหน้า แน่นอนว่าเขาไม่เคยได้ยิน แต่ในใจก็อดสงสัยมิได้

พวกนางอุตส่าห์เดินทางมาไกลเพื่อสืบหาเกาะหนึ่งแห่ง
มิใช่ว่าเกาะนั้นมีขุมทรัพย์ทองคำซ่อนอยู่หรือ

เมื่อคิดได้ดังนั้น เขายังแสดงความนอบน้อมมากกว่าเดิม
“แม้ข้าไม่เคยได้ยินชื่อเกาะตงไห่ แต่หมิงโจวก็มีเรือออกหา
ปลา คงมีคนเคยพบหรือเคยไปที่นั่น พระชยาจารย์ใจเถิด ข้าจะ
สั่งให้คนติดตามประกาศให้ค้นหาที่ตั้งเกาะตงไห่ให้จงได้”

ซูอินเยว่กล่าวว่า “ไม่จำเป็น หากเอิกเกริกเกินไปจะ
ไม่เป็นผลดี ข้าเพียงต้องการให้ท่านจัดสรรคนและสร้างเรือให้
เราก็อพอ”

เถียนหยวนจื่อเห็นนางปฎิเสศ ยิ่งปักใจว่าบนเกาะตงไห่
นั้นต้องเป็นเกาะสมบัติแน่ นางถึงไม่ยอมให้ผู้อื่นล่วงรู้

เขาจึงลอบวางแผนไว้ในใจ แล้วกล่าวว่า “เรื่องนี่ยายตาย
ไม่ว่าพระชยาจะสั่งการอะไร ข้ายอมทุ่มเทศุดกำลัง”

บทที่ 435 ก่อหนี้ต้องชนะใจผู้คน

ซูอินเยว้เห็นประกายวาววับในดวงตาของเถียนหยวนจื่อ ก็รู้ทันทีว่าในใจเขามีแผนการอื่นแอบซ่อนอยู่

เถียนหยวนจื่อจึงรีบเรียกที่ปรึกษาประจำที่ว่าการมณฑล เข้ามาเพื่อช่วยงาน

ที่ปรึกษาจู่กางพัดพับในมือ ดูท่าที่เป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ ด้านวรรณศิลป์อยู่บ้าง

กิจการหลายอย่างของหมิงโจวล้วนได้รับการอนุญาต จากราชสำนัก เช่น โรงต่อเรือและการขนส่งทางทะเล ภาษีที่ ส่งกลับราชสำนักช่างน้อยนิด ซึ่ให้เห็นว่าที่นี้น้ำลึก¹ เพียงใด

ซูอินเยว้ไม่พูดมาก เพียงสั่งให้ที่ปรึกษาจู่รวบรวมรายชื่อ โรงต่อเรือหลายแห่ง เร่งสร้างเรือให้เสร็จโดยไว อีกทั้งให้หากลุ่ม

¹ น้ำลึก หมายถึง ทุจริต

ชาวประมงที่ออกทะเลเป็นประจำและรู้จักหมู่เกาะรอบนอกมาช่วยเหลือ

ที่ปรึกษาจู้รับคำทันที เขาเคยไปเรียนหนังสือที่เมืองหลวงหลายปี ภาษากลางจึงชัดถ้อยชัดคำ “พระชายาหลังอ่องวางใจได้ ข้าจะจัดการให้เรียบร้อย”

ซูอันเย่วักกล่าวต่อ “วันพรุ่งนี้ก็ไปยังโรงต่อเรือก่อน รอที่ปรึกษาจู้หาคนได้แล้ว พวกเราจะไต่ลงออกเรือเพื่อศึกษาเส้นทางสักครั้ง”

เถียนหยวนจื่อกับที่ปรึกษาจู้รีบพยักหน้า

หลังจากนั้นจึงจัดให้พวกนางพักอยู่ภายในจวนของเจ้ามณฑล

ที่ปรึกษาจู้มึนรอช้า รีบออกไปจัดการงาน เถียนหยวนจื่อปล้นเรียกเขาไว้ “เจ้าจะทำอะไร คิดจะไปจัดการเรื่องให้สตรีชู้ นั่นจริงรึ”

“ได้ทำฟังระวังคำพูด แม้ท่านเอ๋ยเป็นภาษาถิ่นหมิงโจว แต่ก็ไม่แน่ว่าพวกเขาจะฟังไม่ออก” ที่ปรึกษาจู้เตือน “อีกทั้ง

นั่นคือพระชายาหลังอ่อง ข้าเคยแจ้งท่านแล้ว จวนหลังอ่อง
เรื่องอำนาจมากในเมืองหลวง ไม่อาจล่วงเกินได้”

“พวกมันไม่เข้าใจภาษาถิ่นหมิงโจว ไม่เช่นนั้นเมื่อครู่ก็
คงเอาเรื่องไปแล้ว ช่างเถิด แม้จะมีอำนาจในเมืองหลวง แต่ที่นี้
คือหมิงโจว ต้องฟังข้าเท่านั้น!” เกียนหยวนจื่อแสร้งยิ้ม “ไม่เห็น
หรือ พวกมันก็มีแค่ไม่กี่คน เหตุใดต้องหวั่นเกรง”

ที่ปรึกษาจูนึกถึงเหตุการณ์ที่ฉางอู้อิ่งสังหารบ่าวเมื่อครู่
ยังไม่หายตกใจ จึงเอ่ยอย่างระแวดระวังว่า “ใต้เท้า ถึงแม้คนจะ
น้อย แต่ล้วนเป็นยอดฝีมือ อีกทั้งนางยังเป็นเชื้อพระวงศ์ ครานี้
เราสมควรทำงานให้เรียบร้อยจะดีกว่า”

“ก็เชื่อว่าจะไม่ทำ แต่ไม่จำเป็นต้องพาพวกมันไปหาเกาะ
ตงไห่!”

ที่ปรึกษาจูนมวดคิ้ว “ใต้เท้าหมายความว่าอย่างไร”

“พวกมันอุตส่าห์เดินทางไกลมาตามหาเกาะตงไห่ ลอง
คิดดูสิ บนเกาะนั้นต้องมีชุมทรัพย์ซ่อนอยู่แน่ หากปล่อยให้พวก
มันพบเข้า ก็คงนำขึ้นทูลต่อราชสำนัก ไหนเลยจะถึงมือเรา ไม่สู้
ยึดเองเสียยังจะดีกว่า!”

ที่ปรึกษาจุกใจ

เถียนหยวนจื่อมักละโมภโภมากเป็นปกติ ทว่าในยามนี้
เขายังไม่รู้จักผิดชอบชั่วดีอีกหรือ

“แต่พวกเขามาจากเมืองหลวง แถมยังเป็นคนของจวน
หลังอ่อง พวกเราจะสุขสมบัติไว้ได้อย่างไรเล่า ได้ทำอย่างไรได้
กล่าววาจาไร้สาระเลย” ที่ปรึกษาจุกรีบห้ามปราม

เขาเองก็ไม่อยากล่วงเกินคนจากเมืองหลวง

เถียนหยวนจื่อแค้นเสียง “อย่าได้หวาดกลัวไปเลย ออก
ทะเลหนึ่งครั้ง ไม่มีใครล่วงรู้ อาจเกิดเหตุไม่คาดฝันก็เป็นได้
หากถึงครานั้น ทางราชสำนักส่งคนมาตรวจสอบ พวกเราก็ยัง
เอาตัวรอดได้”

“ได้ทำ...”

“พอแล้ว! ไปเตรียมยาสลบมา ใส่ลงในอาหารของพวกเขา
มัน!” เถียนหยวนจื่อโบกมือสั่งการ

ที่ปรึกษาจุกได้แต่จำใจรับปาก เขาเป็นเพียงที่ปรึกษา
ตัวเล็กๆ หากขัดคำสั่ง เบียดหัวตเดือนนี้ย่อมถูกตัด

เถียนหยวนจื่อเมื่อปีนั้นขยันหมั่นเพียรจนสอบติดขุนนาง จึงถูกส่งมารับตำแหน่งเจ้ามณฑลหมิงโจว ทว่าตลอดหลายปีมานี้ กลับเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับสุราและสตรี จนกลายเป็นเพียงถุงสุรา และกระเพาะอาหาร² งานราชการทั้งหลายล้วนโยนให้ที่ปรึกษาจู้ต้องสะสาง

ทว่าครานี้ในแววตาที่ปรึกษาจู้กลับวาวโรจน์

เมื่อผู้คนจากเมืองหลวงมาเยือน บางทีนี่อาจเป็นโอกาสของเขา

เขาออกไปเดินวนอยู่พักหนึ่ง ก่อนกลับมาแจ้งว่าได้จัดการเรียบร้อยแล้ว

เถียนหยวนจื่อยินดีนัก สั่งให้บ่าวเฝ้าหน้าลาน หากพวกนั้นสิ้นสติลงเมื่อใด ก็ให้รีบมัดตัวไว้ทันที

“ที่ปรึกษาจู้ ครานี้ข้าจะทำให้พระชายาหลังอ่องตกเป็นของข้า ส่วนสาวงามข้างกายข้า ก็มอบเป็นรางวัลให้เจ้า” เถียนหยวนจื่อฝั้นหวานถึงอนาคตอันแสนมั่งคั่ง

² ถุงสุราและกระเพาะอาหาร เป็นสำนวนจีน ใช้เปรียบคนไร้ความสามารถ เอาแต่กินดื่ม ไม่ทำประโยชน์

ที่ปรึกษาจตุตถบริวาร “ขอบคุณใต้เท้า”

แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความดูแคลน

ยาสลบจะใช้กับคนอื่นอาจพอได้ แต่หากคิดจะใช้กับ
พระชายาหลังห้อง ย่อมเป็นไปได้ไม่ได้

แม้หมิงโจวจะอยู่ทางใต้สุด ข่าวสารส่งมาถึงช้ากว่าที่อื่น
แต่ถึงอย่างไรก็ยังมีข่าวลือตลอดมาอยู่ดี

ไต้ยิ่นมาว่าพระชายาหลังห้องมีวิชาแพทย์ชั้นเลิศ ถึงขั้น
เคยรักษาหลังห้องให้หายขาดจากโรค

หากเถียนหยวนจื่อใส่ใจงานราชการบ้าง เขาคงไม่โง่งเง่า
จนเสนออุบายโง่เขลาเช่นนี้ออกมา

เขาไม่รู้ว่าที่ปรึกษาจตุตถบริวารใด ยังคงดื่มสุราด้วยใบหน้า
เปี่ยมสุข คอยเฝ้ารอฟังข่าวดี

ไม่นานนัก เจ้าหน้าทีก็กลับมารายงานข่าวสำเร็จ
เรียบร้อยแล้ว

เถียนหยวนจื่อตอบโตะฉาดด้วยความดีใจ “ดีมาก!
ที่ปรึกษาจู่ รีบไปกันเถอะ!”

แต่เขาก็ยังกลัวตายอยู่ไม่น้อย จึงพาเจ้าหน้าที่และ
องครักษ์ติดตามไปด้วยทั้งหมด

เมื่อไปถึงเรือนที่วาก็เห็นชู้อื่นแย้วกับคนอื่น ๆ นอนฟุบอยู่
กับโตะ รวากับถูกวางยาสลบ เจ้าหน้าที่ที่ทำงานสำเร็จก็ยืนรอ
อยู่ใกล้ ๆ

เถียนหยวนจื่อหัวเราะลั่น แล้วตะโกนออกคำสั่งว่า “มัว
รออะไรอยู่เล่า ฆ่าบุรุษทิ้งให้หมด! ส่วนสตรี เอาไปไว้ในห้องฆ่า!
ที่ปรึกษาจู่ เจ้าไปเก็บสัมภาระของพวกมันมา ข้าว่าต้องมีข้อมูล
เกี่ยวกับเกาะตงให้อยู่แน่!”

คำพูดเพิงจบ แสงเย็นวาบก็พุ่งผ่านคอเขาไปทันที

เถียนหยวนจื่อเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เห็นกระบี่
เล่มยาวจ่อคออยู่ และผู้ที่ถือกระบี่ก็คือฉางอู่อิ่ง

ส่วนผู้ที่นอนฟุบอยู่เมื่อครู่ก็ตื่นฟื้นขึ้นมา ไม่มีใครถูก
วางยาเลยแม้แต่คนเดียว!

ยังไม่ทันที่เถียนหยวนจื่อจะร้องขอความช่วยเหลือ
เจ้าหน้าที่กับองครักษ์ก็กรูเข้ามาหมายจะช่วยเจ้านายของตน
พวกเขาเคยชินกับความรุนแรง ไหนเลยจะสนใจว่าผู้อื่นเป็นใคร
มาจากไหน

แต่เหล่าองครักษ์เงาที่ซ่อนตัวอยู่รอบบริเวณก็ไม่ปล่อยให้
พวกนั้นได้ลงมือ พวกเขาปรากฏตัวออกมาและสังหาร
เจ้าหน้าที่ที่พุ่งเข้ามาทันที

เจ้าหน้าที่และองครักษ์ที่เหลือเห็นดังนั้นก็ตกใจจน
ขาอ่อน ไม่กล้าเข้าไปช่วย เพราะความต่างของฝีมือมีมาก
เกินไป แค่ว่าเข้าไปก็อาจต้องเสียชีวิตแล้ว

ที่ปรึกษาจูริบตะโกนว่า “พระชายาหลิงอ่อง โปรดระวัง
โทสะ! พวกเขาแค่ทำตามคำสั่งของเถียนหยวนจื่อ ขอพระชายา
ได้โปรดละเว้นชีวิตด้วยเถิด!”

เวลานี้ เขาจำเป็นต้องแสดงความภักดีเพื่อรักษาชีวิตและ
สร้างความไว้วางใจขึ้นใหม่

ซุอินเยว่ลุกขึ้น เดินไปที่ประตู สิ้นหน้าเย็นชา “กระตาศที่
อยู่ในข่าว เจ้าเป็นคนใส่ไว้หรือเปล่า”

ในกับข้าวมียาสลบอยู่มาก นางไต้กลืนก็รู้ทันที แม่แต่เจ้าตัวเล็กเองก็รู้เช่นกัน

แต่ในถ้วยข้าวของนางกลับซ่อนกระดาษแผ่นหนึ่งไว้ เขียนเตือนไว้ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล ตัวอักษรบนกระดาษมีลักษณะคล้ายกับลายมือบนพัดของที่ปรึกษาจู่

ที่ปรึกษาจู่แสดงตนเพื่อรับความดีความชอบ “ใช่แล้วเถียนหยวนจื่อหมายถึงจะทำร้ายพระชายา ข้าไม่มีทางเลือก จึงคิดหาวิธีเตือนเช่นนี้”

เถียนหยวนจื่อโกรธจนตัวสั่น จ้องที่ปรึกษาจู่ตาเขม็ง “เจ้ากล้าทรยศข้า!”

“ท่านคิดจะทำร้ายพระชายา ข้ายอมไม่อาจทนได้!” ที่ปรึกษาจู่พูดอย่างองอาจ “พระชายา เถียนหยวนจื่อนอกจากจะคิดร้ายต่อท่านแล้ว เขายังต้องการแย่งชิงเบาะแสเกี่ยวกับเกาะตงให้ เพื่อหวังจะยึดสมบัติที่เกาะตงให้ไว้กับตน”

ซูอินเยว่รอดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา

เถียนหยวนจื่อหนีจินตนาการเก่งนัก ถึงกับคิดว่าพวกนาง มาเพื่อเสาะหาขุมทรัพย์เสียด้วยซ้ำ

เถียนหยวนจื่อโกรธจนแทบบ้า ต่ำกราดเป็นภาษาถิ่น หมิงโจว คำพูดเต็มไปด้วยความหยาบคาย

ซูอิ่นเยว่ไม่ใส่ใจเขา กลับหันไปพูดกับเจ้าหน้าที่และ องครักษ์ของหมิงโจวว่า “หากต่อจากนี้พวกเจ้ากลับตัวกลับใจ ตั้งใจทำงาน วันนี้ข้าจะละเว้นชีวิตพวกเจ้า”

นางพูดด้วยภาษาถิ่นหมิงโจว เจ้าหน้าที่พวกนั้นแน่นอน ว่ายอมรีบคูกเขาลงรับคำอย่างรวดเร็ว แสดงท่าที่อ่อนข้อทันที

พวกองครักษ์เงาจากจวนฮ่อง่นะ ต่อให้สู้สุดชีวิต พวกเขาก็กไม่มีทางรับมือได้อยู่ดี

หลังจากนั้นทุกคนก็เพิ่งจะรู้ว่า...เมื่อครู่ซูอิ่นเยว่พูด เป็นภาษาถิ่นหมิงโจว

บทที่ 436 อาจจะหาไม่พบไปตลอดชีวิต

พวกเขาไม่ค่อยเคยเจอใครจากเมืองหลวงที่พูดภาษาถิ่น
หมิงโจวได้มาก่อน

เถียนหยวนจื่อเองก็ตกตะลึงตาค้าง “ท่าน...ท่านพูด
ภาษาหมิงโจวได้ด้วยรี! ทั้งที่ท่านพูดได้แต่กลับใช้ภาษากลางคุย
กับข้า สตรีชั่วช้า!”

หากนางพูดได้ ก็ย่อมฟังรู้เรื่อง เช่นนั้นนางก็ต้องได้ยิน
ตอนที่เขาตำนางด้วยสิ แสดงว่าชูอินเยว่คงสงสัยเขามาตั้งแต่
แรกแล้ว

ชูอินเยว่ตอบเขาด้วยภาษาถิ่นหมิงโจวว่า “ข้าจะพูด
ภาษาอะไรก็เรื่องของข้า เจ้าไม่เกี่ยว!”

นางสะบัดมือหนึ่งที่ ฉางอู้อิ่งก็ตะเถียนหยวนจื่อกระเด็น
ออกไปทันที

ที่ปรึกษาจู้รีบสั่งการให้เจ้าหน้าที่นำตัวเถียนหยวนจื่อไป
ขังไว้

ขณะเดียวกัน หน้าผากของเขาก็เริ่มมีเหงื่อซึม ฝ่ามือ
เย็นเฉียบ

ซุอินเยว่เหลือบตามองเขาอีกครั้ง เอ่ยถามด้วยน้ำเสียง
เรียบเย็น “ที่ปรึกษาจู้ เจ้าทำดีเช่นนี้ คงหวังตำแหน่งเจ้ามณฑล
หมิงโจวกระมัง”

ที่ปรึกษาจู้ถูกแทงใจดำ ใจพลันสั่นไหวเล็กน้อย “เถียน-
หยวนจื่อบังอาจล่วงเกิน คิดร้ายต่อพระชายาหลังอ่อง ข้าทนต์
ไม่ได้ จึงแอบแจ้งให้ท่านทราบ ข้าไม่ได้หวังสิ่งใดตอบแทน”

“อย่ามาโกหก ข้าไม่เชื่อหรอก” ซุอินเยว่กล่าวเสียงเย็น
“เจ้าทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้เถียนหยวนจื่อมานาน คงรู้จัก
หมิงโจวดี ข้ากำลังต้องการคนเช่นนี้อยู่ ตำแหน่งเจ้ามณฑล
หมิงโจว ข้าจะให้เจ้ารักษาการณ์ไปก่อน จงตั้งใจช่วยงานข้าให้ดี
เถิด”

ที่ปรึกษาจู้ปลาบปล้ำมส์สุดใจ

จนหลังอ่องนี้ช่างทรงอำนาจยิ่งนัก เพียงคำไม่กี่คำก็ทำให้เขาได้ครองตำแหน่งเจ้ามณฑลหมิงโจว

เขาริบคูกเข้าขอบคุณทันที

ชัดเลยว่าเกาะซาญุกคนแล้ว

หลายวันถัดมา เจ้ามณฑลจูกี้พาซูอินเย่ร์และพรรคพวกไปยังโรงต่อเรือ แล้วออกเดินทางไปพบชาวประมงที่ชำนาญการเดินเรือ สืบข่าวไปทั่ว ไม่กล้าแม้แต่จะผ่นแรงลงนิดเดียว

แรกเริ่ม นางอุ๋อิงเห็นว่าเจ้ามณฑลจูกี้เป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่จงรักภักดีนัก จึงไม่เห็นด้วยที่จะใช้งานเขา

แต่ซูอินเย่ร์กลับกล่าวว่า “เขาเป็นคนฉลาด รู้ว่าข้ารู้วิชาแพทย์ แผนยาสลับย่อมใช้ไม่ได้ผล จึงริบหันมาประจบ นั่นก็ถือว่าดี เขามีความทะเยอทะยาน อยากไต่เต้า ก็ยิ่งพร้อมจะทำงานให้ข้าอย่างสุดกำลัง”

จึงซู่พยักหน้าเบาๆ “ผู้นี้แม้จะมีเล่ห์เหลี่ยมอยู่บ้าง แต่ก็
ปฏิบัติธรรมได้ว่าเขารู้จักเรื่องราวของหมิงโจวเป็นอย่างดี แม้แต่
เกาะรอบๆ ก็ยังพอจะรู้จัก ไม่ใช่คนโง่เขลาไร้ประโยชน์”

ซุอินเยว้กำลังขาดคนหมิงโจว ส่วนเจ้ามณฑลจู่ขาดผู้
มองเห็นค่าตน จึงนับว่าได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย

“ท่านไม่กลัวหรือว่าเขาจะคิดสิ่งอื่น” ฉางอู้อึ้งยกมือ
เกาศีรษะ สีหน้าฉายแววกังวล

ซุอินเยว้เพียงยิ้มอย่างมีเลศนัย มิได้เอ่ยวาจาใด

ต่อมาเมื่อหลี่มู่อวี้นำทัพมาถึง ตั้งค่ายประจำการอยู่ที่
หมิงโจว เจ้ามณฑลจู่ไม่พรั่นแม้เพียงครั้งคำ ซ้ายยังขยันขันแข็ง
ทำงานให้ซุอินเยว้ยิ่งกว่าเดิม เรื่องภาษีก็จัดการได้อย่างดีเยี่ยม
ไม่ขาดตกบกพร่อง

เรือรบยังอยู่ระหว่างการสร้าง พวกเขาจึงนั่งเรือประมง
ออกสำรวจทะเลเป็นครั้งแรก

ตามที่จีห่มัวมัวเล่า เกาะตงให้มีย้ายกลห้าธาตุนสร้าง
หมอกหนาโอบล้อม ผู้คนนอกยากจะสังเกตเห็นได้

น่าเสียดาย ที่การออกทะเลครั้งแรกกลับไม่พบสิ่งใด

ชูอินเยร์ย่อมือรู้สึกผิดหวังไม่ได้ จึงมักนั่งเหม่อลอย
เพียงลำพังอยู่เสมอ

นางคิดถึงฉู่จี้เฟิง และยังคงคิดถึงฮั่นเป่ากับสู่เถียว...

สายลมยามราตรีพัดลอดรอยแยกหน้าต่างเข้ามา กลิ่น
เค็มของทะเลเจืออยู่ในอากาศ เปลวเทียนวูบไหวเล็กน้อย

ฉู่จี้เสียนผลัดกันประตูเข้ามา ซางปี้ยกถาดอาหารตาม
เข้ามาด้วย

“พี่สะใภ้ ท่านกลับจากทะเลแล้วก็ไม่ต้องต้องอาหารเลย
ร่างกายท่านมิใช่เหล็กนะ” แม้ถ้อยคำของฉู่จี้เสียนจะแฝงความ
ห่วงใย แต่ก็มีได้เอ่ยอย่างอ่อนโยน

แสงเทียนไหวระริก นางยังคงมองเห็นชัดว่าชูอินเยร์
ผอมซูบลงไปไม่น้อย ดวงตาดูโตขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

นัยน์ตาของนางบวมแดง “ไม่รู้ว่าหลบไปรำไห่มากี่ครา

ช่างปีพลันปวดใจ กล่าวพลอบ “พระชಾಯาเจ้าคะ โปรด
รับประทานอาหารสักเล็กน้อยเถิดเจ้าคะ”

ซูอินเยว่ไร้ซึ่งความอยากอาหาร นางเพียงส่ายหน้า

ฉูจิ้งเสียนไม่เคยเห็นซูอินเยว่หมดเรี่ยวแรงถึงเพียงนี้ จึง
ทึ่งตัวหนึ่งลงพลางกล่าวว่า “ก็แค่ออกทะเลครั้งแรก หาไม่พบก็
เป็นเรื่องธรรมดาไม่ใช่หรือ ครั้งแรกไม่เจอก็ไปครั้งที่สอง ครั้งที่
สาม เหตุใดจึงท้อแท้เช่นนี้เล่า”

ซูอินเยว่เหลือบตามองนางแวบหนึ่ง “พวกเขาไม่ใช่ลูก
ของเจ้า เจ้าจึงกล่าวเช่นนี้ได้”

ทุกคำคั้นเมื่อสะดุ้งตื่นจากความฝัน หัวใจของนางมัก
เจ็บปวดราวถูกบีบ ฮั่นเป่าและสูเถียวยังเยาว์นัก ถูกอิงจูแย่งชิง
ไปเช่นนั้น ย่อมต้องรำไห่ไม่หยุดเป็นแน่

ฉูจิ้งเสียนแบ่ปาก ก่อนกล่าวว่า “พวกโจรที่กล้าลักพาตัว
พี่ใหญ่ไป ย่อมมิใช่คนธรรมดาสามัญ ท่านคิดว่าจะตามเพียง
หนึ่งครั้งแล้วจะพบพวกเขาขึ้นหรือ ย่อมยากยิ่งนัก เรื่องเช่นนี้
แม้เพียงหนึ่งหรือสองเดือนก็ยังนับว่าสั้น อาจยืดยาวถึงสามหรือ
ห้าปีก็มีไม่ใช่เรื่องแปลก เช่นนั้นทุกครั้งที่หาไม่พบท่านก็จะต้องทน

เจ็บข้าหนักเช่นนี้ ไม่ยอมกินไม่ยอมดื่ม ข้าเกรงว่าท่านยังไม่ทัน
พบพี่ใหญ่กับเด็ก ๆ ก็จะมีอันตรายไม่ไหวเสียก่อน”

แววตาของซุอินเยว่พลันไหววูบ หันมองฉูจิ้งเสียนตรง ๆ

“ข้ารู้จักเจ้ามานาน นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าพูดจามีเหตุผลอยู่
บ้าง”

ฉูจิ้งเสียนสะอึกไปเล็กน้อย ทว่าซุอินเยว่ได้สั่งให้ช่างปี
ยกอาหารขึ้นมา แล้วเริ่มขยับตะเกียบ

ความจริงแล้วนั้นคนบนเกาะตงให้สามารถซ่อนตัวมาได้
ถึงร้อยปี ไหนเลยจะตามพบได้ง่ายดาย

ฉูจิ้งเฟิงกับลูก ๆ ยังคงรอคอยนางอยู่ นี่อาจเป็นศึกยืดเยื้อ
ยาวนาน หากนางทอดทิ้งตนเองไป ก็ไม่ต่างกับทำลายความ
หวังด้วยมือตัวเอง

ช่างปีเห็นนางเริ่มลงมือรับประทานอาหาร จึงดีใจจนอด
ไม่ได้ที่จะหันไปมองฉูจิ้งเสียนด้วยแววตาขอบคุณ

ทุกผู้ทุกคนต่างก็เป็นห่วง แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจถึงความเจ็บปวดจากการสูญเสียลูกของซุอันเยวี่ได้เท่านางอีกแล้ว ซางปี้ซึ่งคอยอยู่ใกล้ซิดตลอดหลายวันย่อมรู้ดี

นางไม่กล้าเอื้อนเอ่ย หากในท้ายที่สุดหาไม่พบท่านอ๋องและบรรดาคุณชายน้อย พระชายาก็จะต้องอยู่อย่างเดียวตายชั่วชีวิตกระนั้นหรือ

เกาะตงไห่

อิงจู้ดีคิดว่าผู้คนจากแคว้นต้าฉีย่อมไม่มีวันยอมปล่อยนางไปง่ายๆ ระหว่างทางนางจึงวกอ้อมเข้าสู่แคว้นหลี แล้วจึงออกทะเลจากที่นั่น แม้จะต้องเสียเวลาเพิ่มไปบ้าง แต่กลับปลอดภัยยิ่งนัก

ทันทีที่กลับถึงเกาะตงไห่ นางก็เดินสำรวจรอบเกาะแล้วเปลี่ยนแปลงค่ายกลห้าธาตุ ทำให้เรือประมงที่ผ่านไปมาต่างเข้าใจว่าที่นี่เป็นเพียงภาพลวงตากกลางทะเล

เมื่อครั้งแคว้นต้าเยียนเจริญรุ่งเรือง เกาะตงไห้เคยเป็นสถานที่เนรเทศผู้คน จึงมีทาสถูกส่งมาทางพื้นที่ไว้ตั้งแต่แรก

เพราะเหตุนี้ เมื่อเหล่าผู้สืบสายเลือดจากแคว้นต้าเยียนหลบหนีมา ก็สามารถใช้แรงงานทาสสร้างที่พักอาศัยได้อย่างรวดเร็ว ผ่านไปร้อยปี เกาะตงไห้ก็แปรเปลี่ยนเป็นแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ ผู้คนอาศัยอยู่หนาแน่น

แม้บ้านเมืองจะล่มสลายลงไปแล้ว แต่เหล่าขุนนางจากแคว้นต้าเยียนก็ยังคงถือว่าตนสูงส่งเหนือผู้อื่น บนเกาะตงไห้จึงแบ่งชนชั้นออกเป็นสี่ระดับ ได้แก่ ราชวงศ์ ขุนนาง สามัญชน และทาส

สามัญชนยังมีโอกาสไต่เต้าขึ้นเป็นขุนนาง หากได้รับความโปรดปรานจากผู้มีอำนาจ ทว่าไม่ว่าใครจะสมรสกับทาสก็ตาม ลูกหลานที่เกิดมาก็ยังคงเป็นทาสเช่นเดิม ไม่มีทางหลุดพ้นชนชั้นได้

เมื่ออิงจูกลับมา นางในฐานะธิดาศักดิ์สิทธิ์ ทำให้เหล่าขุนนางทั้งหลายต่างพากันเคารพยำเกรง โดยเฉพาะตระกูลใหญ่ที่สุดบนเกาะอย่างสกุลจูก่อก็รีบร้อนมาพบ

หัวหน้าตระกูลจูก่อในปัจจุบันคือจูก่อเจิ้งเฮ่า เขา
ประสานมือการระวังจูก่ออย่างนอบน้อม มีกลิ่นห่อนยาน ตามด้วย
เสียงสุภาพว่า “ท่านอิงจูกู การเดินทางครั้งนี้ราบรื่นดีหรือไม่”

“เป็นไปด้วยดี ปีนั้นเขียนชู้เดินทางไปยังแคว้นต้าฉี ใช้
นามปลอมว่าหลิวชู่ชู่ และให้กำเนิดบุตรกับอ่องแห่งต้าฉีคนหนึ่ง
เด็กคนนั้นมีนามว่าจู่จีเฟิง” อิงจูกกล่าว พลงซี่ไปยังเด็กสองคนที่
อยู่ในอ้อมแขนสาวใช้ “แฝดคู่นี้ก็คือสายเลือดของจู่จีเฟิง ข้าได้
ตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว เป็นเด็กที่แข็งแรงทั้งคู่”

จูก่อเจิ้งเฮ่ารีบรุดไปดูเด็กทั้งสองทันที

ไม่รู้ว่าอิงจูกูใช้วิธีใด แต่เด็กทั้งสองกลับหลับสนิทอย่าง
สงบ

เขาตื่นเต้นยั้งนัก กล่าวอย่างปิติว่า “นี่ไม่ถึงว่า
สายเลือดแห่งราชวงศ์เยียนจะยังไม่สิ้นสุด เดิมทีข้าคิดว่า
ราชวงศ์เยียนจะดับสิ้นเสียแล้ว ไม่นึกว่าจะเห็นแสงสว่างใหม่ใน
ยามมืดมน แม้สายเลือดจะไม่บริสุทธิ์นัก แต่ก็นับว่ายังพอมี
สายเลือดของราชวงศ์อยู่บ้าง”

บทที่ 437 สี่ปีต่อมา

นี่นับเป็นข่าวที่ปลุกใจและสร้างความหวังให้แก่เหล่าผู้สืบสายเลือดจากแคว้นต้าเยียนเป็นอย่างยิ่ง

เดิมทีราชวงศ์เยียนมีทายาทเหลืออยู่น้อยนิด ผู้คนต่างลือกันลับๆ ว่า ฟ่าดินคงไม่เห็นราชวงศ์เยียนเป็นบุตรแห่งสวรรค์อีกต่อไป จึงปล่อยให้มันเป็นเช่นนี้

ริมฝีปากของอิงจุกยืมเล็กน้อย ริ้วรอยบางปรากฏให้เห็น นางลูบใบหน้าเด็กเบาๆ “คนพี่เรียกว่าเยียนหง คนน้องเรียกว่าเยียนอวี้ก็แล้วกัน”

จูก่อเจิ้งเข้าพุกหน้ารั้ว “เป็นเกียรติยิ่งนักที่ท่านอิงจุกตั้งชื่อให้ เช่นนี้ภายภาคหน้าพวกเขาจะยอมรับภาระในการฟื้นฟูแคว้นได้แน่นอน เพียงแต่จู่ๆ ได้บุตรชายมาพร้อมกันถึงสองคน เช่นนี้ท่านอิงจุกคิดจะให้ใครรับตำแหน่งประมุข”

“ฉู่จีเฟิง”

“ว่าอย่างไรนะ” จูเก๋อจึงเฮ่าชะงักไป คิดว่าตนหูผาด

“บุตรชายของเยียนชู่ จูจี้เฟิง” อิงจูกล่าว้าอีกครั้ง

“เช่นนั้นมิได้แน่ เขาไม่ได้เติบโตบนเกาะตงไห่ จะยอมทำตามหรือ ข้าเห็นควรเลือกจากสองคนนี้ดีกว่า เช่นนั้นเราจะควบคุมได้ง่ายขึ้น”

อิงจูกวาดมือเบาๆ ให้สาวใช้อ้อมเด็กออกไป

นางนั่งลง จิบชาแผ่วเบา ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบว่า “ปีนี้ข้าก็ห้าสิบแล้ว การจะฝึกเด็กสาวรุ่นใหม่ให้มีพรสวรรค์พอจะสืบทอดตำแหน่งข้านั้นเป็นไปได้ยาก หากยังต้องรออีกสิบปีหรือยี่สิบปี เช่นนั้นเราจะยังมีแรงเหลือพอจะกอบกู้แผ่นดินได้หรือ จูเก๋อจึงเฮ่า เรามีอาจเสียเวลาแม้แต่น้อย”

ทั้งชีวิตนางรอคอยก็เพื่อฟื้นฟูแผ่นดิน แต่เวลาของนางกลับเหลือน้อยเต็มที

แม้รูปโฉมของนางจะดูไม่โรยรา ทว่าริ้วแรงกลับถดถอยลงทุกวัน หากต้องรอต่อไปอีกสิบหรือยี่สิบปี เกรงว่าต่อให้มุ้งมันก็ไร้ความหมาย

“จู้จี้เฟิงแม้มีสายเลือดราชวงศ์เยียน ทว่าเขาเติบโตนอก
เกาะ จะยอมมั่งนั้นหรือ” จูเก๋อเจิ้งเฝ้าพูดอย่างร้อรหรร เห็นว่าเรื่องนี้
ไม่อาจยอมรับได้

“ข้ามิอาจปิดบัง บุรุษผู้นี้แม้อายุเพียงยี่สิบกว่า แต่วรยุทธ์
กลับมีดีด้อยกว่าข้าแม่แต่น้อย หากผ่านการฝึกฝนอีกเพียงเล็กน้อย
วรยุทธ์ของเขาย่อมเหนือกว่าข้าแน่นอน” อิงจูกกล่าว “ยิ่งไปกว่านั้น
เขายังสั่งสมอำนาจในแคว้นต้าฉี ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดที่ละก้าว บุรุษ
เช่นนี้แหละคือคนที่เหมาะสมที่สุด พวกเราจะฟื้นฟูแคว้นได้
หรือไม่ ก็คงต้องฝากความหวังไว้กับเขาแล้ว”

พวกเขาซ่อนตัวอยู่บนเกาะตงให้มานานนับร้อยปี
อิทธิพลที่สร้างขึ้นยังคงเป็นเพียงพลังเงิบในเงามืด

หากจะฟื้นฟูแคว้น ไม่เพียงต้องมีไพร่พล หากแต่ต้องมี
ปัญญาอันเป็นเลิศ

จูเก๋อเจิ้งเฝ้าปล้นชิงเงียบลง

บรรพบุรุษของเขาย้ายมาอาศัยอยู่บนเกาะตงให้กว่าร้อย
ปีแล้ว เกาะเล็กๆ เช่นนี้ มีใครอยากติดอยู่ที่นี่ไปชั่วชีวิตกันเล่า

เมื่อเห็นอิงจูเปี่ยมด้วยความมั่นใจ จูเก๋อจึงเข้าจึงยอม
ถอยให้หนึ่งก้าว “ทุกสิ่งล้วนขึ้นอยู่กับการจัดการของท่านอิงจู
เพื่อฟื้นฟูชาติบ้านเมืองให้สำเร็จ!”

อิงจูฟังใจนัก พยักหน้าเบาๆ “เจ้าคิดได้เช่นนี้ก็ดีนัก ไหนๆ
เราจะยกย่องเขาเป็นประมุข เจ้าก็เลือกบุตรสาวที่วัยเหมาะสมจาก
ในตระกูลให้สมรสกับเขา รับหน้าที่เป็นมารดาของเด็กสองคนนั้น
เถิด”

จูเก๋อจึงเข้าเข้าใจในทันใด

นี่คือปलอมประวัติส่วนตัวของฉู่จีเฟิงโดยสมบุรณ์

แม้เด็กทั้งสองจะมีใช้บุตรในสายเลือดของบุตรสาวเขา
แต่การกระทำเช่นนี้ก็เพียงพอจะคงสถานะและความรุ่งเรืองของ
สกุลจูเก๋อไว้ได้

เขาสอบถามอายุของฉู่จีเฟิง แล้วเลือกได้บุตรผู้หนึ่ง
“บุตรสาวคนที่ห้าของข้านามว่าเหยียนเอ๋อร์ ปีนี้อายุสิบเจ็ด
ถือว่าเหมาะสมอย่างยิ่ง”

อิงจุเคยพบจูก่อเหยียนเออร์มาก่อน นางก็เป็นสตรีที่ไม่เลวเลยทีเดียว จึงพยักหน้าเบาๆ “เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้”

จูก่อเจิ้งเข้าจากไปด้วยความยินดีเป็นล้นพ้น

อิงจุเรียกหมอกู่เข้ามาทันที สั่งให้เตรียมการ

เมื่อครั้งแคว้นต้าเหยียนยังคงอยู่ แคว้นตงหนิงเป็นแคว้นในอาณัติหนึ่งซึ่งแต่ละปีก็จะส่งหมอกู่มาถวายราชสำนักด้วยเช่นกัน ดังนั้นเมื่อพวกเขาหลบหนีมายังเกาะตงไห่ จึงมิได้พาเพียงหมอทั่วไปมาด้วย แต่ยังพาหมอกู่ฝีมือร้ายกาจมาด้วยอีกคน

อิงจุแจ้งเงื่อนไขของตน แล้วหันไปมองหมอกู่ “เข้าใจแล้วหรือไม่”

หมอกู่โค้งตัวเล็กน้อย “ข้าเข้าใจแล้ว เพียงแต่กู่ทั้งสองชนิดที่เจ้าต้องการ จำเป็นต้องฝึกอย่างต่อเนื่อง ใช้เวลาสองปีเต็ม”

“เร่งให้เร็วกว่านี้ไม่ได้หรือ”

“หากเว้นช่วงเวลาสั้นเกินไป อาจเกิดการย้อนกลับของกู่ เป็นอันตรายยิ่ง” หมอ กู่ กล่าว “กู่ทั้งสองนี้ ล้วนร้ายแรงและทรงพลังยิ่งนัก”

อิงจูนปัญญา ทำได้เพียงสั่งให้หมอ กู่ เร่งมือจัดเตรียมให้เร็วที่สุด

ผลอเพียงชั่วพริบตา เวลาที่ล่วงเลยไปสี่ปีแล้ว

ตลอดสี่ปีมานี้ ชูอินเยว่ออกทะเลไปแล้วไม่ต่ำกว่าร้อยครั้ง ทว่าทุกครากลับไร้ซึ่งเบาะแส

ข่าวคราวครั้งล่าสุดที่ได้รับเกี่ยวกับฉู่จีเฟิงและเด็ก ๆ มาจากแคว้นหลี่ ใครจะคาดคิดว่าอิงจูนจะพาผู้คนวกเข้าแคว้นหลี่แล้วจึงหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่มีข่าวสารใดอีกเลย

แรกเริ่มนางยังเปี่ยมด้วยความหวัง หวังว่าเกาะตงไห่จะเคลื่อนไหวบ้าง ทว่าเวลาล่วงผ่านไปถึงสี่ปี กลับไร้ซึ่งการเคลื่อนไหวใดจากฝั่งนั้น ทำให้นางไม่อาจสืบเสาะหาเบาะแสได้

แม้นางอุ้งและคนอื่นจะไม่คิดยอมแพ้ แต่เมื่อเห็นชูอินแย้วหมดเรี่ยวแรงลงทุกวัน สีหน้าหนึ่งเฉยปราศจากรอยยิ้ม พวกเขาจึงแอบหารือกันว่าจะให้นางกลับไปพักใจที่เมืองหลวงก่อน เพราะชูอินแย้วก็อยู่ที่หมิงโจวมานาน ไม่เคยออกไปที่ใดเลย

ทว่าทันทีที่เอ่ยความคิดนี้ ชูอินแย้วก็ปฏิเสธทันที นางนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม เอ่ยเสียงเย็นว่า “หากยังหาท่านอ๋องและเด็ก ๆ ไม่พบ ข้าจะไม่กลับเมืองหลวงเด็ดขาด”

ซางปี้ น้ำตาคลอ ก้มลงคุกเข่าตรงหน้า “พระชายาเจ้าคะ ข้าน้อยรู้ว่าท่านรักท่านอ๋องสุดหัวใจ แต่ท่านมีแต่โศกเศร้าและแค้นใจ จนบัดนี้ร่างกายซูบผอมลงทุกวัน ท่านจะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้แล้วนะเจ้าคะ”

แรก ๆ ชูอินแย้วยังดูแลตัวเองเป็นอย่างดี สภาพจิตใจยังสดใสร่าเริง ทว่าผ่านมาสี่ปี ต่อให้เป็นใครก็คงไม่อาจรับไหว

งูจี้เฟิงและลูก ๆ ส่วนหายสาบสูญไปหมดแล้ว ยังจะให้ชูอินแย้วเฝ้าอยู่หมิงโจวโดยไร้ผลอันใดต่อไปอีกหรือ

ฤดูใบไม้ร่วงของหมิงโจวไม่เหมือนที่อื่น ใบไม้ยังคงเขียวสดอยู่

นางมองต้นไม้ในลานบ้าน นั่นคือต้นไม้ที่นางปลูกไว้ เมื่อตอนเพิ่งมาถึงหมิงโจว ทุกวันนี้ต้นไม้โตใหญ่แล้ว ทว่า ผู้เป็นเจ้าของยังคงไม่อาจพบหน้าคนที่ตนตามหา

นางเบือนหน้าไปอีกทาง กำมือแน่น เอ่ยว่า “ซางปี้ เจ้าก็อายุสี่สิบเอ็ดแล้ว กลับเมืองหลวงไปหาคู่ครองให้ตนเถิด”

“พระชายาเจ้าคะ ถ้าท่านไม่ไป ข้าน้อยก็ไม่ไป!” ซางปี้ น้ำตาคลอหน่วย

แม้ในใจซางปี้จะเต็มไปด้วยความหม่นหมอง แต่นางก็ไม่อยากให้ซางปี้ต้องทนอยู่กับตนอีกต่อไป “ข้าอยู่คนเดียว ไม่ว่าที่ใดก็ล้วนเหมือนกัน แต่เจ้าไม่เหมือนกัน เจ้าอยู่กับข้ามาหลายปี ยังไม่ได้แต่งงานเลย ข้าจะไม่รู้สึกผิดได้อย่างไร”

ซางปี้ส่ายหน้าเบาๆ “ข้าน้อยไม่ยากแต่งงาน ข้าน้อยเพียงอยากอยู่กับพระชายา และอีกอย่าง พระชายาก็มิได้อยู่คนเดียวนะเจ้าคะ ก่อนหน้านี้องค์หญิงผิงผิงหยางตั้งใจจะยกคุณชายรองเป็นบุตรบุญธรรมของท่านมิใช่หรือเจ้าคะ”

ฉู่จิ้งเสียนกับหลี่มู่อวีมีบุตรชายถึงสองคนภายในสามปี นางจึงคิดแผนการเช่นนี้ขึ้นมา

ซูอินเยว้ขมวดคิ้วเบาๆ “ข้าจะต้องหาฮั่นเป่าและสูเถียว ให้พบ ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเป็นบุตรบุญธรรมแทน”

หากมิใช่เลือดเนื้อที่ออกมาจากครรภ์ของตนเอง ไฉนเลย จะรักเหมือนบุตรในอุทร

นางไมใช่พระโพธิสัตว์ผู้เมตตา ที่จะสามารถรักลูกของผู้อื่นเสมือนลูกของตนเองได้

“พระชายา...” ซางปี้ยังคงคิดจะเกลี้ยกล่อมต่อ

ซูอินเยว้ได้แต่ถอนใจเบาๆ “ซางปี้ ตลอดหลายปีมานี้ แม้ ข้าจะผิดหวังอยู่หลายครั้ง แต่ในใจก็ยังเชื่อมั่นว่า ผู้สืบสายเลือด จากแคว้นต้าเยียนไม่อาจซ่อนตัวอยู่บนเกาะตงให้ได้ตลอดไป หากพวกเขาไร้ใจจะฟื้นฟูแคว้น เหตุใดจึงต้องฝ่าฟันมาไกลเพื่อ แย่งชิงลูกข้า ข้าเชื่อว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ และข้าเชื่อว่าต้องหา พวกเขาเจอไม่วันใดก็วันหนึ่ง เพราะฉะนั้นเจ้าไม่ต้องเป็นห่วงข้า มากนัก”

นางกลัวว่าในอนาคตजूจี้เฟิงจะจำตนเองไม่ได้ จึงเริ่ม ดูแลตัวเองเป็นพิเศษ

แม้ร่างกายจะผ่ายผอมลงไปบ้าง แต่รูปโฉมยังคงงดงาม
อยู่เช่นเดิม เมื่อมองแล้วก็ยังคล้ายหญิงสาววัยสิบแปดสิบเก้า

ซางปู้รู้สึกถึงความหวังนั้นช่างเลือนรางเหลือเกิน จึงเอ่ย
ถามเบาๆ “หากอีกสักสามปีหรือห้าปี พระชายายังไม่พบพวก
เขา เช่นนั้น...ท่านจะทำเช่นไรหรือเจ้าคะ”

บทที่ 438 ข้าชื่ออาหง

ซูอินเยว่ชะงักงันไปชั่วขณะ ใจของนางรู้สึกราวกับมีเข็ม
นับร้อยนับพันทิ่มแทง

นางไม่รู้ตัวเลยว่าเวลาล่วงเลยมากกว่าสี่ปีแล้ว ใบหน้าของ
ฉู่จี้เฟิงกลับฉายชัดในความทรงจำของนาง ประหนึ่งถูกสลักไว้
ในใจ

นางยังจำนิสัยรักความสะอาดของเขาได้แม่นยำ แม้แต่
ท่าทีของเขายามคิดจะลงมือฆ่าคน นางก็ยังไม่เคยลืม

ว่ากันว่าเวลาเป็นยารักษาแผลใจที่ดีที่สุด ทว่าสำหรับ
นางแล้ว ไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าใด ความรู้สึกที่มีต่อฉู่จี้เฟิง
ก็ยังคงสดใหม่ ราวกับเพิ่งได้อยู่ร่วมกันเมื่อวานนี้

นี่กระมัง คือรสชาติของความรักที่ฝังลึกถึงกระดูก

“เช่นนั้นก็หาต่อไป” ซูอินเยว่ตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ช่างนี่แม้ริมฝีปาก ลอบถนอหายใจ นางพอจะเดาได้ว่า
ชูอินแย้วจะตอบเช่นนี้

หลังให้กำเนิดบุตรคนที่สอง ชูจิ้งเสียนก็กลับเมืองหลวง
เพื่อดูแลลูกน้อยทั้งสอง มีเพียงชูอินแย้วเท่านั้นที่ยังยืนหยัดต่อ

ชูมั่วหยางมีรับสั่งลับ ให้พวกเขาหาทางเกลี้ยกล่อม
ชูอินแย้วให้กลับเมืองหลวงไปพักผ่อนจิตใจสักระยะ ทว่าพวกเขา
ไร้ซึ่งหนทาง

ชูอินแย้วพยายามทำจิตใจให้นิ่งสงบ เตรียมตัวไปพบเจ้า
มณฑลจู่ เพื่อปรึกษาเรื่องการออกทะเลอีกครั้ง

ในยามนั้นเอง ฉางอู่อิงก็เร่งฝีเท้าเข้ามา ใบหน้าเต็มไปด้วย
ด้วยความตื่นตระหนก “พระชายาขอรับ เกิดเรื่องแล้ว! เพิ่งโจว
มังกรดินพลิกตัวขอรับ!”

ชูอินแย้วชะงักไปเล็กน้อย

ที่แห่งนี้ ‘มังกรดินพลิกตัว’ หมายถึงเกิดแผ่นดินไหว

นางลุกพรวดขึ้นทันที “เกิดขึ้นเมื่อใดกัน”

ภัยแผ่นดินไหวมิใช่เรื่องเล็ก อาจมีประชาชนล้มตาย
จำนวนมาก

ฉางอู่อิงกล่าวว่า “เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อสองสามวันก่อน เฟิงโจว
อยู่ไม่ไกลจากหมิงโจวเท่าใด ทหารของหน่วยซื้อหลงที่อยู่ที่นี่รีบ
ส่งข่าวมาขอความช่วยเหลือ อยากให้เราส่งกำลังทหารไปช่วย”

“เช่นนั้นก็รีบจัดการ!” เกิดเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ ซูอินเยว่
จะมีแก่ใจเสerahมองได้อย่างไร นางสั่งให้ฉางอู่อิงไปออกคำสั่ง
ส่วนตนเองก็หันไปหาช่างปีเพื่อไปรวบรวมเหล่าหมอในหมิงโจว

ตลอดหลายปีที่อยู่ในหมิงโจว นางได้ตั้งโรงหมอเพื่อ
ปวงประชาชนอีกหนึ่งสาขา ทุกครั้งที่ไม่ออกทะเล นางก็มักจะ
ไปนั่งตรวจหรือสอนวิชาแพทย์อยู่ที่นั่น จนสามารถฝึกฝนหมอ
ผู้มีฝีมือไว้ได้จำนวนหนึ่ง บัดนี้ถึงคราวต้องใช้งานพวกเขาแล้ว

ช่างปีเห็นซูอินเยว่เริ่มขยับตัวจัดการงานต่าง ๆ จึงโล่งใจ
ไม่น้อย

เฟิงโจวเดิมทีก็เป็นเขตศักดินาที่ฮ่องเต้มอบให้หลิงอ่อง
อีกทั้งยังเป็นแหล่งผลิตสมุนไพรสำคัญ เมื่อเกิดภัยแผ่นดินไหว
ย่อมทำให้การส่งออกสมุนไพรต้องหยุดชะงัก

ระหว่างทางซูอินเยว่จึงสั่งให้ผู้คนเดินทางไปยังแคว้น
หนานเหลียง เพื่อจัดซื้อสมุนไพรจากที่นั่นมาชดเชย

หลี่มู่อวี้นำกำลังทหารชุดหนึ่งล่องหน้าไปยังเฟิงโจว
เพื่อให้ความช่วยเหลือ ระดับความรุนแรงของแผ่นดินไหวครั้งนี้
รุนแรงไม่น้อย บ้านเรือนถล่มเสียหาย ถนนหลวงพังยับเยิน
พวกเขาจึงต้องซ่อมแซมถนนหนทางไปพร้อมกับช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัย การดำเนินงานเป็นไปอย่างเป็นระเบียบ

แม้แผ่นดินไหวจะผ่านไปแล้วสองถึงสามวัน ทว่าใน
หลายพื้นที่ยังคงมีผู้บาดเจ็บที่ไม่ได้รับการรักษา อีกทั้งบ้านช่อง
ที่เคยอาศัยก็ถล่มลง กลายเป็นเพียงซากปรักหักพัง เสียงร่ำไห้
โหยหวนดังก้อง

เมื่อซูอินเยว่พาเหล่าหมอจากโรงหมอเพื่อปวงประชา
มาถึง ก็รีบตั้งกระโจมเพื่อรักษาและเริ่มตรวจคนไข้ทันที

พอนางว่างเว้นจากภาระงาน ก็เดินไปถามหลี่มู่อวีถึง
จำนวนผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต

หลี่มู่อวี๋ขมวดคิ้วแน่น “แค่เฉพาะในเมืองเฟิงก็มีชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบหลายพันคน ยังไม่ต้องพูดถึงเมืองเล็กเมืองน้อยรอบนอก”

“เจ้าจงนำทหารไปรวบรวมศพผู้เสียชีวิตให้หมด ราดน้ำมันแล้วเผาทันที” ซูอินเย่ว์ออกคำสั่ง “พื้นที่อื่นก็เช่นกัน อย่าให้ล่าช้าเด็ดขาด”

แม้จะล่วงเข้าฤดูใบไม้ร่วง แต่จำนวนผู้เสียชีวิตมากเพียงนี้ หากปล่อยไว้นานย่อมเสี่ยงเกิดโรคระบาด

หลี่มู่อวี๋เป็นคนเด็ดขาด ลงมือจัดการงานอย่างดุดัน ไม่สนว่าชาวบ้านจะยินยอมหรือไม่ ทุกศพล้วนถูกรวบรวมและเผาทำลาย ป้องกันการแพร่ระบาดได้อย่างทันทั่วทั้งที่

วันหนึ่ง ขณะซู่อินเย่ว์เพิ่งจัดการต่อกระดูกให้ผู้บาดเจ็บเสร็จ ก็ได้ยินเสียงอะอะโวยวายดังขึ้นจากภายนอก

นางโฝสัตรีชะออกไปดู เห็นเด็กชายหน้าตาสกปรกมอมแมมคนหนึ่งกำลังถกเถียงกับทหาร “ไม่รู้เด็กพูดสิ่งใดเข้าทหารกลับผลักเขาล้มลงไปกับพื้น

หัวใจของซูอินเยว้พลันเจ็บปวดอย่างไร้สาเหตุ

บุตรชายทั้งสองของนางถูกพรากไปหลายปี นางจึงมักจะ
เฝ้าดูเด็กวัยเดียวกันเป็นพิเศษ พอเห็นเด็กชายคนนั้นล้มลง
นางก็รู้สึกราวกับมีโทสะพุ่งขึ้นมากลางอก

“หยุดมือ!” นางก้าวออกไปตะโกนห้ามเหล่าทหารที่ยังจะ
ลงมือ

แม้จะสวมชุดธรรมดา ผูกผมง่าย ๆ คลุมผ้ากันเปื้อนสีขาว
สะอาด แต่ทหารก็จำซูอินเยว้ได้ทันที รีบถอยหลังก้าวหนึ่งการวะ
“การวะพระชายาหลังห้อง!”

“เจ้าทั้งหลายเป็นทหารของราชสำนัก กลับกล้าทำร้าย
เด็กเช่นนี้ จงไปรับโทษเสีย!” ซูอินเยว้กล่าวพลางทรุดตัวลงไปดู
อาการของเด็กชาย

ทหารรู้สึกไม่ยุติธรรม จึงรีบอธิบาย “พระชายาขอรับ
เด็กผู้นี้พูดจาเหลวไหล สาปแช่งแคว้นต้าฉีและชาวบ้าน ข้าจึง
อดไม่ได้ที่จะตักเตือน”